

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **nezl. A. G.**, zastoupená zákonným zástupcem JUDr. J. G., proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2024, č. j. 19 Ad 18/2024 - 40,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

### Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 4. 2024, č. j. MPSV-2024/92021-911, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále též „*úřad práce*“) ze dne 25. 3. 2022, č. j. 23491/2021/AAE. Posledně uvedeným rozhodnutím úřad práce nepřiznal žalobkyni příspěvek na péči podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „*zákon o sociálních službách*“), jelikož její dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav nevede ke neschopnosti zvládat alespoň tři základní potřeby.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 3. 12. 2024, č. j. 19 Ad 18/2024 - 40, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Městský soud poukázal na to, že žalovaný podle žalobkyně nesprávně posoudil zvládání základní životní potřeby osobní aktivity, a žalobkyně také namítala, že měl posuzovat zvládání jednotlivých aktivit dle vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „*prováděcí vyhláška*“). K tomu městský soud uvedl, že žalobkyně nesouhlasila se závěry žalovaného, potažmo Posudkové

komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „*posudková komise*“), nevysvětlila však, s jakými osobními aktivitami má potíže a jakou mimořádnou pomoc při jakých aktivitách vyžaduje. Vyjmenovala jen řadu domnělých pochybení žalovaného, nepopsala však své potíže ani situace, při kterých nezbytně vyžaduje pomoc další osoby, jež by závěry posudkové komise zpochybňovaly.

[4] Městský soud připustil, že žalobkyně trpí histaminovou intolerancí (nemůže se tedy stravovat ve školní jídelně, na táborech a vyžaduje domácí stravu), tenzními bolestmi hlavy a hypothyreozou. K tomu dodal, že obtíže žalobkyně pramenící z těchto diagnóz se promítají do posouzení základní životní potřeby stravování a péče o zdraví. Z lékařských zpráv nicméně nevyplývá, že má obtíže se zvládáním základní životní potřeby osobní aktivity. Žalobkyně se vyvíjí normálně po stránce pohybové i mentální, nemá smyslové postižení, takže je schopna zvládat osobní aktivity přiměřené věku. Ze sociálního šetření vyplývá, že navštěvovala běžnou základní školu a má zájmy (má ráda zvířata, hlavně koně, ráda kreslí, chodí hrát na altovou flétnu a do skautského oddílu), od 9. 7. 2022 do 30. 7. 2022 se zúčastnila tábora pořádaného Junákem.

[5] Stejně tak městský soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, že nedostala možnost ve správním řízení doložit aktuální zdravotní dokumentaci a popsat, jak zvládá jednotlivé životní potřeby. Poukázal na to, že žalobkyně byla vyzvána k vyjádření se k podkladům rozhodnutí dne 2. 9. 2022 a této možnosti nevyužila. Tvzení o jejím aktuálním zdravotním stavu ostatně nejsou uvedena ani v žalobě.

[6] Nakonec městský soud konstatoval, že žalovaný po zrušení svého dřívějšího rozhodnutí rozsudkem městského soudu ze dne 25. 10. 2023, č. j. 13 Ad 29/2022 - 26 (s ohledem na to, že z posudku posudkové komise nevyplývalo, zda a jakým způsobem komise hodnotila naplnění jednotlivých aspektů základních životních potřeb uvedených v příloze č. 1 vyhlášky) obstaral doplnění posudku, kriticky jej zhodnotil a správně uzavřel, že naplňuje judikatorní požadavky a lze z něj vycházet. Pokud žalovaný ve svém rozhodnutí výslovně nevyjmenoval, že žalobkyně zvládá jednotlivé položky potřeby osobní aktivity dle prováděcí vyhlášky (navazování kontaktů a vztahů s jinými osobami, plánování a uspořádání osobní aktivity, styk se společenským prostředím, stanovení si a dodržení denního programu, vykonávání aktivity obvyklé věku a prostředí, například vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti), podle městského soudu se nejednalo o vadu, která má vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. V této souvislosti městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Ads 271/2018 - 34.

[7] Proti rozsudku městského soudu podává žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[8] Stěžovatelka výslovně neuvádí žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti. V podstatné části kasační stížnosti shrnuje dosavadní průběh řízení a opakuje námitky vůči postupu správních orgánů a závěrům posudkové komise.

[9] Dále namítá, že měla legitimní očekávání, že rozhodnutí žalovaného bude zrušeno a věc mu bude vrácena k dalšímu řízení, jelikož žalovaný nerespektoval právní názor

pokračování

městského soudu ve zrušujícím rozsudku č. j. 13 Ad 29/2022 - 26. Stěžovatelka je přesvědčena, že odůvodnění zrušeného i nyníjšího rozhodnutí žalovaného jsou „*víceméně totožná*“ a posudek posudkové komise vypracovaný po rozsudku č. j. 13 Ad 29/2022 - 26 se s námitkami stěžovatelky vypořádává pouze formalisticky. Proto také stěžovatelka městskému soudu nepředložila nové lékařské zprávy, považovala je za nadbytečné a „*nechtěla jimi městský soud zatěžovat*“, neboť měla za to, že městský soud rozhodnutí žalovaného opět zruší. Stěžovatelka městskému soudu vytýká, že se s formalistickým postupem žalovaného nevypořádal a nezabýval se tím, zda žalovaný dostal požadavkům zrušujícího rozsudku č. j. 13 Ad 29/2022 - 26 nejen po stránce formální, ale také věcné.

[10] Stěžovatelka dále namítá, že ačkoli městský soud dospěl k závěru, že žalovaný měl popsat, které aktivity stěžovatelka zvládá, současně uvedl, že absence takového postupu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelka namítá, že městský soud (který nemá odborné znalosti) nemohl vědět, zda byla stěžovatelka tímto postupem žalovaného poškozena. Nadto není povinna vědět, v jaké základní životní potřebě jí musí být pomoc poskytována a nemůže žalovanému jakkoliv „*radit*“ či jej navádět. Stěžovatelka také uvádí, že pokud její zdravotní stav zakládá závislost v oblasti péče o zdraví a stravování, není jí zřejmé, jak její stav oproti tomu umožňuje samostatnou činnost v oblasti životní potřeby osobních aktivit, eventuelně při jiné ze základních životních potřeb (k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018, č. j. 1 Ads 124/2017 - 49). Městskému soudu stěžovatelka vytýká, že tuto okolnost nezohlednil.

[11] Nakonec stěžovatelka tvrdí zmatečnost řízení před městským soudem, jelikož v rozsudku je nesprávně uvedeno její bydliště a bydliště jejího zákonného zástupce.

[12] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem a kasační námitky považuje za nedůvodné.

[13] Dříve, než může Nejvyšší správní soud věcně posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musí posoudit otázku její **přijatelnosti**. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[14] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Přijatelnost kasační stížnosti by rovněž dle výše citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 zakládalo zásadní pochybení krajského (resp. městského) soudu při výkladu hmotného či procesního práva, pokud by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[15] Stěžovatelka v kasační stížnosti žádný důvod přijatelnosti neuvádí. Nepředestřela v ní ani žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. Konečně stěžovatelka v kasační stížnosti nepředestřela žádná tvrzení, která by bylo možné kvalifikovat jako zásadní pochybení krajského soudu ve smyslu citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 13/2006 – 39.

[16] Otázky, které stěžovatelka nastolila v žalobě a poté v kasační stížnosti, již byly opakovaně v judikatuře tohoto soudu řešeny. Městský soud postupoval v souladu s judikaturou zdejšího soudu (například rozsudkem ze dne 28. 4. 2017, č. j. 5 Ads 880/2016 - 22, a zde citovanou judikaturou) k problematice posuzování zdravotního stavu při rozhodování o příspěvku na péči a lékařského posudku jako stěžejního důkazu v uvedeném typu správního řízení.

[17] Kasační argumentace obsahuje též námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, což (pokud by tato námitka byla důvodná) by byla tak závažná vada, že by vždy představovala důvod přijatelnosti. Rozsudek městského soudu je však řádně, srozumitelně a logicky odůvodněný a městský soud v něm dostatečně a přesvědčivě odpověděl na smysl všech žalobních námitek (včetně otázky, zda žalovaný respektoval právní názor městského soudu ve zrušujícím rozsudku č. j. 13 Ad 29/2022 - 26). S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu městský soud dostatečně odůvodnil nosné závěry napadeného rozsudku, tedy proč dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, že stěžovatelka nesplňuje zákonné podmínky pro přiznání příspěvku na péči.

[18] Přijatelnost kasační stížnosti by mohla být dána i v důsledku tvrzené zmatečnosti řízení před městským soudem. Za zmatečné je možno označit řízení, které trpí procesními vadami představujícími porušení základních principů soudního řízení. Soudní řád správní pro účely soudního řízení správní vymezuje čtyři základní případy, kdy lze usuzovat na zmatečnost rozhodnutí (či řízení před krajským, resp. městským soudem), a to pokud 1) ve věci zcela chyběly podmínky řízení; 2) rozhodoval soudce vyloučený pro podjatost podle ustanovení § 8 s. ř. s. 3) rozhodoval nesprávně obsazený soud (senát či samosoudce) či 4) bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2021, č. j. 1 As 145/2021 - 41). Žádná z uvedených situací v projednávaném případě nenastala. Je pravdou, že městský soud nesprávně zaměnil adresu trvalého bydliště stěžovatelky s její korespondenční adresou. Toto pochybení však nelze podřadit pod žádný z uvedených důvodů zmatečnosti, o vadu tohoto charakteru a závažnosti se tedy jistě nejedná. Nejvyššímu správnímu soudu není ani zřejmé, jak by se tato dílčí nepřesnost napadeného rozsudku mohla dotknout stěžovatelčiných práv. Podstatné je, že napadený rozsudek byl stěžovatelce na korespondenční adresu správně zaslán, její zákonný zástupce písemnost převzal a podal proti rozsudku městského soudu včasnou kasační stížnost. Ani tato tvrzená vada nezpůsobuje přijatelnost kasační stížnosti.

[19] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

pokračování

[20] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. (viz usnesení ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS).

[21] Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému není možné náhradu nákladů řízení přiznat s ohledem na § 60 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto za použití § 120 s. ř. s. nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2025

JUDr. Tomáš Rychlý  
předseda senátu